

Ervin
Fritz

PRVIČ Takale pesem o prvič ne more biti bogvekaj:
prvič se nam stvari najraje zgodijo.
V našem življenju razni prvič kar mrgolijo
in nas z leti porastejo kot lišaj.

A ne glede na šibko idejno osnovo
je prvič prijazen in dobrotljiv.
Rečeš lahko: prvič v življenju sem živ,
čeprav mi življenje ni več čisto novo.

Zato ti, prvič!, pojem hvalo.
Čeprav me rutina peha
kar naprej, zmeraj znova, brez dna,
je življenje, kot da je ta hip nastalo.

Sonce mi vsak dan — kakor prvič — vzide.
Ljudi — ki so kot prvič — se ne morem nahrepeneti.
Ljubezen me zmeraj — kot prvič — presveti.
Strah pred smrtjo me vsak dan — kot prvič — obide.

Ta prvič v življenju me pri življenju drži,
 čeprav, kot že vemo, sam nič ne pomeni.
 Živim v prvi in edini izmeni.
 Življenje je zmeraj prvič, ali pa ga ni.

Živim hlastavo, nenasitno. Ne zanima me včeraj.
 Kazalec na uri mi vedno nove hipe odšteva.
 Za njimi smrt s svojim prepadom zeva.
 Prišla bo seveda prvič. In enkrat za zmeraj.

PRAVZAPRAV Pravzaprav se mi ni preslabo godilo.
 V življenju sem imel velik krompir.
 Redkokdaj so me spravili ob kosilo,
 ob pamet in srčni mir.

Nihče mi ni napeljal elektrike v spolovilo,
 nihče ni gledal name čez puškin vizir.
 Boleham sicer za pevsko žilo,
 a moje življenje ima človeški okvir.

In ker je življenje, mu ne delam težav.
 Ne razjeda me ne dobrota ne zloba,
 da bi kaj dosti dal na svoj prav.

Rad bi ostal še naprej, vsaj do groba,
 neopazen, obroben pojav.
 Pojav, ki ga obroblja neopazna, obrobna doba.

NE VEM, KAM BI. Zaradi neke male dame,
 ki je več ni, je zame vse končano.
 Ta svet se le še zdi. Čas vleče se zaspano.
 Samo še noč me veseli, noč na dnu jame.

Nimam moči, da bi živel in preživel.
 V meni nič več ne zeleni, vse je požgano.
 Komur je umrla ženska, kot si ti, mu ni več dano,
 da zgorel bi in iz pepela spet zletel.

VES SVET JE MRTEV, moja mala,
vse je zašlo s teboj, ki si zašla.
Le skupaj sva živeti znala
in s tvojo smrtjo umrla sva oba.

Oba sva mrtva. Najin sen bo dolg.
Pomisli: cela večnost spanja.
Oba sva v sebi, v molku molk,
ki bogu, če je kje, srce razganja.

GROBAR, KI BO NEKOČ prekopal tvoje koščice,
bo najbrž pijan. Ko bo obnje zadel z lopato,
si bo privoščil požirek, kar iz steklenice,

v jami bo voda in zunaj jesen, dež in blato.
Pijan bo. Nad njim bo štirioglato nebo
in mar mu bodo ostanki ljubke človeške samice

(tanki členki, gosti zobje, vse slonokoščeno, drobnó),
mar mu bo, kaj jo je dvigalo nad vrstnice.
In kaj mi je med ljubljenjem jecljala v uho.

NiC Nič se ti vriva
v vse, kar živiš.
Skoraj nič že zaživa
v nič okameniš.

Kot v močnik muha
cepneš v svoj cilj.
Čezte časa rjuha.
In že si fosil.

Padeš. Potrگاš vezi.
Zasnežijo te časopisi.
Pogrezneš se v lastne grezi.
In vse bolj nisi.

NESPEČNOST   Moja dolžnost je, da povem
 tisto najtanjšo, kar čutim do sveta.
 Če je bog, ne vem.
 Živim brez boga.

Živim s smrtjo. Z ničem živim.
 Nekakšen slehernik.
 Moje življenje — prazen dim.
 Smrt — kratek stik.

Kar tu pišem, ni za bodoče čase.
 Teh nekaj bežnih rim
 priča le, kako vrtam vase
 in kako slabo spim.

Živim s smrtjo. Moj stih
 se je s smrtjo zavozlal.
 Na vratu čutim njen dih.
 Kako naj bi dobro spal?

Z DRUGE   Kako grozovita je smrt šele z druge strani:
 STRANI   če te bog obsodi na to, da še po smrti si.

Tebi je že zdavnaj dovolj božjega glagola biti,
 kolerični stavec pa ti ne dovoli zares oditi.

Večno biti je groza, preveč strašna, da bi bila res.
 Kakšna uteha je misel: vsak hip lahko odidem tja čez.

Smrt je ročica, ki v hipu zavre drveči vsemir
 in mi izstopimo iz vsemirja v mir.

Smrt je as, ki smo ga zvito skrili v rokav:
 majhna ukana, ki na koncu zmeraj pride prav.

Kako je grozljivo, poleteti z vrha nebotičnika,
 kako težko človek na vrvi zabinglja!

A ko ti je vsega dovolj, ko več ne zdržiš,
kakšna milost, da lahko ta svet zapustiš!

HUJE JE, KOT SEM MISLIL. Vse bolj hudo.
Treba bo tja čez, kjer te ne bo.

A kako me veseli ta veseli, zakrpani svet.
Kar me je in kar sem: na ta svet sem pripet.

Ta svet! Edini je in najboljši in brez primere.
Ta svet ali nič. Nimam izbire.

Ta nič! Zadnja postaja. Večno padanje v temo.
Nič, ki prihaja. Ki je in bo.

A naj bo karkoli: grem svojo pot.
Ni me bilo in več me ne bo. A hodil sem tod.